

เทศน์เช้า วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองแกว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะคือสังขารม สังขารมของที่มีอยู่ เห็นไหม เขาบอกธรรมะ เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเราอยู่กับมัน เราหายใจ เราเคลื่อนไหวอยู่กับธรรมชาติทั้งนั้นแหละ ธรรมะเป็นธรรมชาติ ทำไมเรามันโง่งขนาดนี้ ทำไมเราโง่งขนาดนี้ล่ะ ถ้าเราฉลาด ธรรมะคือสังขารม ไร เหตุและผลทำให้คนฉลาดขึ้น ถ้าคนฉลาดขึ้น ทุกคนอยากเป็นคนฉลาด ทุกคนอยาก เป็นคนที่มีปัญญาทั้งนั้นแหละ เราก็อยากฉลาด ถ้าเราไม่ฉลาด เราก็อยากให้ลูกหลานเราฉลาด ถ้าลูกหลานเราฉลาดมันจะทันคน มันจะทันคนมาจากไหนล่ะ

ถ้ามันทันคน เห็นไหม กุมภพนฺธุ กุมภปฏิสร โธ คนเรามีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ มีกรรมเป็นที่ ฟังอาศัย การกระทำที่ทำมาแล้ว เมล็ดพันธุ์ที่ดี จริตนิสัยที่ดี สิ่งที่ดีจะเกิดเขาวนปัญญา เกิดเขาวน ปัญญาอย่างเช่นเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะไปศึกษาเล่า เรียนมาเพื่อเป็นกษัตริย์ พอไปเที่ยวสวนนะ ไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันเกิดปัญญา เห็นฝ่ายตรงข้ามว่าการไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย เวลาออกไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ ศึกษา มา ๖ ปี ศึกษาค้นคว้ามาทางวิชาการมหาศาลเลย

นี่ศึกษาทางโลกมาตลอด ศึกษาจากตักกสิลา เรียนวิชาการ ๑๘ วิชาการเพื่อมันจะมาเป็น กษัตริย์ เวลาออกมาเป็นกษัตริย์ได้ปกครองประชาชนอยู่พักหนึ่ง ว่าจะได้ขึ้นเป็นกษัตริย์ เวลาไป เห็นนะ ด้วยเขาวนปัญญา ไปเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เวลาคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คน ตายต้องมีฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ก็ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ อาหารดาบส อุทกดาบสรับรองๆ ว่ามีฉานมีสมบัติเหมือนกัน “มีฉานสมบัติเหมือนเราๆ”

นี่เขาวนปัญญา กุมภพนฺธุ กุมภปฏิสร โธ คือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างบารมี มาเต็ม สร้างอำนาจนามมหาศาลเลย เวลาไปเจออุทกดาบส อาหารดาบส ได้สมบัติ ๘ คำ ว่า “สมบัติ ๘” คือมีปัญหาเท่ากับอาจารย์ มีปัญหาเท่ากัน มีปัญหาเก่งมาก มีภูมิเต็มเลย สอน ใครก็ได้ เจ้าชายสิทธัตถะไม่เชื่อ เห็นไหม ไม่เชื่อ ไม่เชื่อเพราะอะไร เพราะว่าสิ่งที่แสวงหา

แสวงหาสังฆธรรม แสวงหาวิมุตติสุข ไม่ใช่แสวงหาการยอมรับ ไม่ใช่แสวงหาการยอมรับจากคน ไม่ใช่แสวงหาการยอมรับจากอาจารย์ ไม่ใช่แสวงหาจากใครทั้งสิ้น การแสวงหา คำว่า “มีบารมี” กมฺมพฺนฺธุ กมฺมปฏฺิสรโณ มีพันธกรรมของจิตที่เข้มแข็ง เขาไม่เชื่อฟังใครใจ แม้แต่อาจารย์ยอมรับ แม้แต่อาจารย์ส่งเสริม แม้แต่อาจารย์การ์นต์ยังไม่เชื่อ

แต่ของพวกเราล้มเหลว ล้มเหลวหมดเลย เห็นไหม ตีความพุทธพจน์ เวลาตีความก็ตีความตามความเห็นของตัวเอง เห็นไหม แล้วก็บอกว่าอยากมีปัญญามาก อยากเป็นคนฉลาดมาก ถ้าเราไม่ฉลาด ขอให้ลูกหลานเราฉลาด แล้วทำไมคำว่า “ฉลาด” ฉลาดทางไหน ฉลาดทางโลก เห็นไหม ที่ว่าคนที่ฉลาด คนมีเขาวนปัญญา สังเกตได้ไหม คนที่มีการศึกษามาก มีสถานะดีมาก แต่ทำไมเขาบริหารจัดการธุรกิจของเขา บริหารจัดการของเขาไม่ได้เป็นเพราะเหตุใดละ

บางคน เห็นไหม คุณติ คนเราปากกัดตีนถีบ สร้างเนื้อสร้างตัวมาจากเสื่อผืนหมอนใบ สร้างมาจนเป็นเศรษฐีโลก เขาทำมาจากไหนละ นี่ไง เวลาคนมันมีอำนาจวาสนามา ทำสิ่งใดมันจะประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดไปต้องฉลาดด้วยนะ ไม่ใช่ประสบความสำเร็จด้วยความโง่ๆ ความโง่แก้ไขสิ่งใดไม่ได้ทั้งสิ้น แล้วเราก็ปรารถนา เห็นไหม ถ้าเราอยากฉลาดมาก ถ้าเราไม่ฉลาดก็ขอให้ลูกหลานเราฉลาด แล้วความฉลาดมาจากไหนละ

เวลาเราทำทาน เสียสละขึ้นมาเพื่อให้จิตใจเป็นสาธารณะ จิตใจยอมรับความเห็นต่าง รักษาศีลคือความปกติของใจ เขาบอกว่า “ทำทำไม มันเสียเวลา โง่งง่าแต่คุณ คนที่มีปัญญาต้องฉลาดสิ ใอันี่มาหมกมุ่นอยู่กับอะไรความสงบๆ มันจะเอาปัญญามาจากไหน”

ปัญญามันจะเกิดขึ้นจากภวานามยปัญญา เวลาคนอยากฉลาด องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้ภวานา การภวานาทำให้คนฉลาด การนั่งนิ่งๆ แล้วหายใจเข้าและหายใจออก การนั่งอยู่โคนต้นไม้จะมีความฉลาด มันฉลาดตรงไหนละ มันฉลาดจากตัวมันเองไง ฉลาดจากมีสติปัญญาขึ้นมาไง

ถ้ามันไม่สติปัญญามันจะบังคับให้ตัวมันนั่งอยู่ต้นไม้ไม่ได้ไหม ถ้ามันจะนั่งอยู่โคนต้นไม้ มันคิดไปหมด ร้อยแปดพันเก้า เรามีความจำเป็นทั้งนั้นแหละ เราต้องมีความจำเป็นทุกๆ เรื่องเลย แล้วถ้าเรามีความจำเป็นทุกเรื่อง แล้วเราจะนั่งอยู่นั้นได้ไหม ถ้าเราไม่มีความจำเป็น จิตใจก็มีความจำเป็น ถ้าจิตใจไม่มีความจำเป็น ความคิดเราก็มีความจำเป็น ถ้าความคิดเราไม่มีความ

จำเป็น ลูกหลานเราก็ไม่มีความจำเป็น มันมีความจำเป็นทั้งนั้นแหละ พอมีความจำเป็นมันก็ส่งออก มันส่งออกไป จิตมันส่งออกไป พอจิตส่งออกไปมันจะสงบได้ไหม

แม้แต่บังคับให้นั่งอยู่โคนต้นไม้ นั่นนะ กว่ามันจะนั่งอยู่โคนต้นไม้ นั่นได้ อยู่ที่นั่นได้ เพราะอะไร เพราะมันต้องรักษาใจมันให้ได้ พอ นั่งไป แล้วมันมีข้อต่อรองทั้งนั้นเลย กิเลสมันต่อรองหัวใจเราทั้งนั้นแหละ พอกิเลสมันต่อรองมันก็ชักเราให้โง่โง่ เพราะอะไร เพราะมันคิดขึ้นมาเราก็เดินตามมันไปไง พอมันสั่งอะไรก็ทำตามมันหมดเลยไง เวลากิเลสมันสั่งนี้ทำตามหมดนะ แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสั่ง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า ให้ทำความสงบของใจนี้เถียง เถียงฉอดๆ เลย แล้วว่าฉลาดด้วย

ความรู้ท่วมหัว เอาตัวไม่รอด

คนที่เอาตัวรอดได้เขาอยู่โคนไม้ของเขา เขาอยู่โคนไม้ของเขาได้เพราะอะไร เพราะเขาฉลาด เขาฉลาดของเขานะ เขาถึงไม่โดนอารมณ์ของเขาหลอก เพราะเขาไม่โดนอารมณ์ของเขาหลอก เขาถึงไม่โดนสังคมหลอก เพราะเขาไม่โดนสังคมหลอก เขาถึงไม่เสียตัว เขาถึงไม่เสียทรัพย์ของเขา เพราะคนเรามันจะหลอกมาจากไหนถ้าความคิดเราไม่หลอก ถ้าเรามีความสมบูรณ์ในหัวใจขึ้นมามันต้องการสิ่งใดละ

เสาหลักยาว ๘ ศอก ปักดินไป ๔ ศอก ให้ลมพัดขนาดไหนมันก็ไม่หวั่นไหว ถ้ามันไม่หวั่นไหวมันจะเกิดมาจากไหนละ มันก็ต้องเกิดจากสติปัญญา เห็นไหม แล้วบอกว่ามันจะมีสติปัญญา ก็ค้นคว้ากันใหญ่เลย เปิดตู้พระไตรปิฎก สารุ! การค้นคว้าศึกษา โลกจะเจริญจากการศึกษา การศึกษาเป็นประโยชน์ เพราะการศึกษาทำให้เกิดปัญญา ปัญญาอย่างนี้เขาเรียกสุตมยปัญญา ปัญญาที่ค้นคว้าทางวิชาการ ทางวิชาการใครเขาค้นคว้าแล้วต่อยอด ต่อยอดขึ้นมาจะเป็นความเห็นของเรา

คุณนักวิทยาศาสตร์สิ เขาก็เอาพื้นฐานของนักวิทยาศาสตร์ที่เขาวิจัยกันไว้แล้วนั้นแหละ แล้วเขาก็เอาพื้นฐานนั้นวิจัยต่อยอดขึ้นไป การวิจัยต่อยอดคือความรู้ของเขา แต่ถ้าความรู้ทางวิทยาศาสตร์ที่เขาวิจัยกันมาแล้ว เขาตีพิมพ์ทางวิชาการแล้ว เราไปขโมยของเขามา เราไปขโมยลิขสิทธิ์เขามา เราเป็นคนทีทุจริต คนที่เห็นแก่ตัว คนที่เอาเปรียบ แต่ถ้าคนเขาทำวิจัยของเขาไว้แล้ว แต่เราเอาสิ่งนั้นมาเป็นพื้นฐานของเราใช้ไหม แล้วเราวิจัยต่อยอดขึ้นไป เพราะการต่อยอด

นั่นเป็นปัญญาของเราใช่ไหม เพราะเราต่อยอด เราวิจัยของเรา เราพัฒนาของเรา มันเป็นทางวิชาการที่เราค้นคว้ามา เราวิจัยของเรามา

นี่ก็เหมือนกัน ศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มันเป็นธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งนั้นเป็นทางวิชาการ ถูกต้อง พอถูกต้อง ท่านบอก เห็นไหม คุณสิ่งที่ธรรมะเป็นธรรมชาติ มันเป็นธรรมชาติทั้งนั้นแหละ หายใจเข้าแล้วไม่หายใจออก ตายหมดแหละ สิ่งต่างๆ มันก็เป็นธรรมชาติ ธรรมชาติเวลาอากาศที่มันบริสุทธิ์ เราหายใจเราก็อิ่มใจ อากาศเป็นพิษหายใจเข้าไปแล้วก็ตายเลย ยิ่งไปเจอแก๊ส มันหายใจเข้าไป เรียบร้อย นี่ก็ธรรมชาติเหมือนกัน แต่ธรรมชาติมันก็มีดี-มีชั่ว ธรรมชาติมันก็มีถูก-มีผิด ธรรมชาติมันก็เป็นประโยชน์ของมันอีก

ถ้ามีปัญหา เราอยากมีปัญหา แล้วมีปัญหา เวลาภาวนาแล้ว ใครภาวนาแล้วก็วิทยาศาสตร์ ใจ “โธ่! ฉันเคยเป็นสมาธิ แล้วทำอย่างไรต่อหลวงพ่อ”

เป็นเมื่อไหร่

เป็นเมื่อชาติที่แล้ว

แล้วชาติที่แล้วกับชาตินี้มันคนละชาติ นี่ก็เหมือนกัน เคยเป็นมาเมื่อนั้นๆ เป็นมาเมื่อนั้น มันอดีตอนาคตแล้ว แม้แต่ปัจจุบันถ้ามันสงบเดี๋ยวนี้ต้องเกิดปัญญาเดี๋ยวนี้ ถ้าเกิดสงบเดี๋ยวนี้ ถ้าใช้ไม่ทันปั๊บมันหมดไปแล้ว เห็นไหม เวลาปฏิบัติขึ้นไปก็ไฟไหม้ฟาง เวลามุมนะก็มุมนะกัน ชั่วคราว พอมุมนะก็มุมนะกันใหญ่โตเลย พอมันท้อแท้แล้วมันก็ปล่อย แล้วก็บอกว่าฉันเคยทำได้

ฉันเคยทำได้คือประสบการณ์ จิตมันต้องมีประสบการณ์ของมัน ประสบการณ์ของพวกเขาไม่ใช่ชาตินี้ละ ประสบการณ์ของเรามันซับซ้อนมาหลายภพหลายชาติ ถ้าไม่ซับซ้อนมาหลายภพหลายชาติ คนเราเกิดมามันต้องเหมือนกัน โทโยตำรูนิดก็แล้วแต่ออกสายการผลิตนั้นมันเหมือนกันเปี้ยว คนเกิดมาจากพ่อจากแม่ไม่เหมือนกันสักคน แม้แต่คู่แฝดมันยังไม่เหมือนกันรูปร่างนะ แล้วจิตใจละ จิตใจละ

เวลารูปร่าง ดีเอ็นเอ ตรวจจากพ่อแม่ทั้งนั้นแหละ พันธุกรรมมาจากพ่อจากแม่ แต่หัวใจไม่ใช่ หัวใจนั้นของเขา แต่ด้วยความบาลานซ์ ด้วยวาระของกรรมที่มากเกิดในชาติในตระกูล

เดียวกัน แล้วมันเวียนว่ายตายเกิด เห็นไหม มันเวียนว่ายตายเกิดมาก็ภพก็ชาติ จริตนิสัยที่ว่ามันโง่ หรือมันฉลาด มันมาจากนู่นนี่ ถ้ามันโง่มันฉลาดมาจากนู่น ในสมัยพุทธกาลนะ คูสิ จูพปั้นถก มหาปั้นถกเป็นพี่ชาย เป็นพระอรหันต์ ไปเอนอ่องชายมาบวช พอเอนอ่องชายมาบวช ตัวเองเป็น พระอรหันต์ อู๋ย! ลูกศิษย์ลูกหามาหาศาลเลย ก็สอนน้องชาย จูพปั้นถก ให้ท่องคาถาคาถาหนึ่ง ท่องไม่ได้ ท่องอย่างไรก็ท่องไม่ได้ พอท่องไม่ได้ พี่ชายก็บอกให้ไปสักกะ เพราะตัวเองเป็นพระ อรหันต์ แค่นี้ทำไมทำไม่ได้ นี่เป็นพี่เป็นน้องกันนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นถึงอำนาจวาสนา ไปยืนคัดกรอที่ปากประตู นั้นจะไป สักใจ พระพุทธเจ้าไปดักหน้า “จูพปั้นถก เธอจะไปไหน”

“จะไปสักครับ”

“ทำไมสักล่ะ”

“พี่ให้สักครับ”

“เธอบวชเพื่อใคร เวลาบวช บวชกับใคร”

“บวชเพื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

“ฉะนั้น เธอมานี่ เธอไม่ต้องไปสัก เอาผ้าขาวมาให้ลูบนะ เธอจงลูบผ้าขาวนี้ ขาวหนอๆ เธอลูบผ้าขาว ลูบไป”

ด้วยความลูบผ้าขาว เพราะเราก็นึกว่าผ้าขาวๆ เอามือลูบ มันลูบๆ ไป มันเริ่มสกปรก จิตใจมันเริ่มเศร้าหมอง เพราะผ้าขาวมันสกปรก ลูบไปๆ ปัง! เป็นพระอรหันต์เลย มันมี เหตุการณ์ว่า เขาถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า คนที่จะเป็นพระอรหันต์ได้ต้องมี ปัญญามากใช่ไหม ต้องมีกาวนามยปัญญาของมันเต็มทีใช่ไหม แล้วทำไมท่องบทสวดมนต์บท เดียวทำไมท่องไม่ได้ ทำไมท่องไม่ได้

พระพุทธเจ้าบอกหมด เพราะว่าเวลาอดีตชาติเคยบวชเป็นพระ เห็นเขาท่องปาฏิโมกข์อยู่ พอเด็ก คูสิ พระบวชใหม่เวลาหัดท่องปาฏิโมกข์มันท่องดูๆ ผิดๆ เพราะปาฏิโมกข์เป็นเล่ม เรา ท่องเป็นเล่มๆ เลยนะ พอท่องไปมันก็มีความผิดพลาดใช่ไหม แต่เขาเป็นคนมีปัญญามาก เขา

ชำนาญมาก เขารู้ไปหมด เขาเห็นตัวอักษรไปหมดเลย เวลาใครท่องผิดมันก็ยิ้มมุมปาก หัวเราะ หัวเราะ จนผู้ที่หัดท่องเงินอายุ จนไม่กล้าท่อง จนเลิกไป กรรมอันนั้นทำให้โง่

แล้วทำไมลูบผ้าขาวๆ แล้วทำไมเป็นพระอรหันต์ล่ะ

สมัยหนึ่งเคยไปเกิดเป็นกษัตริย์ แล้วออกตรวจพลสวนสนามไป กษัตริย์เวลาขี่รถเทียมม้า ฝุ่นมันเกาะหน้า เอาผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดไป พอเช็ดแล้ว โอ้โฮ! กษัตริย์ใช้ไหม มันก็ต้องละเอียดอ่อนใช้ไหม พอเห็นถึงความสกปรกแล้วมันฝังใจ นี่กรรมฐานมันฝังใจมาก พอกรรมฐานฝังใจ ลูบผ้าขาว องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารู้ถึงอนาคตังสญาณ รู้ถึงจริตนิสัยของคน พอสอนไปเป็นพระอรหันต์เลย นี่พระอรหันต์เห็นไหม

พระอรหันต์เกิดมาจากไหน เห็นไหม ทีนี้ในปัจจุบันนี้เราไม่ต้องไปคิดถึงว่าเรานี้สร้างมาจากไหน เรามีอำนาจาสนาแค่ไหน ใครๆ ก็มาถามว่า “หลวงพ่อก่อนจะปฏิบัติอย่างไรหนุจะ เป็นพระอรหันต์”

เอ็งปฏิบัติไปเถอะ เป็นพระอรหันต์ กูยังไม่รู้เลยว่าเป็นพระอรหันต์ทำอะไร แล้วจะไปสอนมึงได้อย่างไร

ทำให้ดีเถอะ ทำของเราไป หมั่นเพียรมั่นคงของเราไป ถ้ามั่นคงของเราไป เรามีครูบาอาจารย์ใช้ไหม เราต้องมีสติปัญญาดี ครูพระสารีบุตรเป็นคนที่ปัญญาดีมาก เวลาสอนหลานพระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาเลย นี่ก็เหมือนกัน คนที่มีปัญญาพูดให้มากไว้ ผิดให้มากไว้ ให้อคนฟังมันรู้หมด เราเปิดหูไว้ ฟังไว้ ฟังไ้คนพูดมากๆ มันพูดขัดขาตัวเอง มันพูดผิด-พูดถูก นั่นล่ะมันรู้ว่ามันโง่

แต่ถ้าธรรมขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีกัณฑ์ขัดแย้งกัน คือ สมาธิ ปัญญา จะต่อเนื่องกันไป จากพื้นฐานขึ้นไป เป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป ธรรมขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเริ่มต้น ท่ามกลาง ที่สุด มันจะเกี่ยวเนื่องกันไป มันจะเป็นสังฆธรรมไป มันจะไม่มีกัณฑ์ขัดแย้ง ถ้าการขัดการแย้งกันไม่ใช่ธรรมขององค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเราฟังธรรมๆ ถ้าเรามีสติปัญญาก็ฟังสิ ฟังดูสิว่าครูบาอาจารย์ท่านพูดออกมามันมีอะไรมีขัดมีแย้งกันไหม ถ้ามันขัดมันแย้ง ขัดขากันไปขัดขากันมานะ เอาหัวเป็นเท้า เอาเท้าเป็นหัว กลับกันไปกลับกันมา นั่นล่ะๆ ไม่ใช่

นี่ฟังเอาๆ ฟังเอาแล้วเก็บเอา เก็บเอา เรามีปัญญา เราจับเอาสิ่งที่ดี เห็นใหม่ เวลาหลวงตา ท่านบอก สมัยอยู่กับหลวงปู่มัน เวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ว่าการนะ หลวงปู่มันท่านนวดเทศน์ นวดลงศาลา ก็จะได้ฟังเทศน์ หลวงตาบอกว่า โอ๊ย! พระปลื้ม ยิ้มแย้มแจ่มใสเลย เพราะคืนนี้เรา จะได้ฟังสังฆกรรม เพราะใจของหลวงปู่มันท่านถึงที่สุดแห่งทุกข์ เวลาท่านพูด ท่านพูดตั้งแต่ สมาธิขึ้นไปแล้ว จิตใจของใครอยู่ขึ้นสมาธิ สมาธิทำอะไร ท่านจะบอกแนะวิธีการ พอเลยจาก สมาธิไปแล้วมันก็เริ่มเข้าสู่โศคาปัตติมรรค โศคาปัตติผล ทีนี้จิตของใครอยู่ขึ้นของโศคาปัตติ มรรค กำลังก้าวเดินอยู่ ท่านก็เทศน์มา ไอ้จิตที่เป็นสมาธิมันเลยความรู้ความเห็นเราไปแล้ว เราก็ ฟังไว้เป็นนคต ถ้าเราฟังแล้วเราไม่เข้าใจ แต่คนที่จิต ภูมิเขาสูงกว่า เขาจะเริ่มฟังต่อเนื่องขึ้นไป

ผู้ที่อยู่ใน โศคาปัตติมรรคก็บอกโศคาปัตติมรรคปฏิบัติอย่างไร โศคาปัตติมรรค คนที่มัน เป็นอยู่เราขึ้นต้นไม่อยู่ปล้องไหน อยู่ข้อไหน เวลาครูบาอาจารย์ท่านบอกว่าให้ขึ้นขั้นนั้น เหยียบ กิ่งนี้ขึ้นมา เหยียบกิ่งนี้ขึ้นมา ไอ้คนที่มันป็นอยู่มันรู้ ไอ้เรานั่งฟังอยู่ไม่รู้เรื่องนะ เอ๊ะ! มรรคผล มันมีกิ่งไม้ด้วยหรือ เอ๊ะ! มรรคผลมันเป็นกิ่งเป็นไม้หรือ มรรคผลมันเป็นอย่างนั้นหรือ ไอ้คนไม่ รู้ไม่เห็นมันก็ไม่รู้ ไอ้คนที่มันรู้ มันป็นอยู่ มันก้าวไป มันป็นขึ้นไปไม่ได้ เวลาครูบาอาจารย์บอก มัน มันจะก้าวเท้าขึ้นไป ก้าวเท้าขึ้นไปเป็นขั้นเป็นตอนขึ้นไป ตั้งแต่โศคาปัตติมรรค โศคาปัตติ ผล สกิทาคามีมรรค สกิทาคามีผล อนาคามีมรรค อนาคามีผล อรหัตตมรรค อรหัตตผล

เวลาหลวงปู่มันท่านเทศน์ว่า การ พระนี้ โอ้อโฮ! ยิ้มแย้มแจ่มใส นิพพานนี้หยิบเอาได้เลย นะ ถ้าผู้ที่มีสติมีปัญญา เพราะมันเปิดโลก เปิดให้จิตมันทำขึ้นไปได้ แต่เวลาหลวงปู่มันท่าน เทศน์จบ นิพพานปิดมับ!

หลวงปู่อ่อนท่านเทศน์ไว้ มรรค ๘ มีด ๘ ด้าน ไอ้เราศึกษามรรค ๘ กัน มีด ๘ ด้านเลย ไปด้านไหนก็มีดไปไม่ออก มรรค ๘ มันล้อมมา หันหน้าไปทางไหนมีดหมดเลย มันไปไม่ถูก มรรค ๘ แล้วก็ว่า “มรรค ๘ สติปัญญา ๔ ปฏิบัติแนวทางสติปัญญา ๔ เป็นมรรคเป็นผล”...ปาก เปียกปากและ ศึกษากันมาพูดเสียดสีกัน เอามาเสียดสีคนปฏิบัติไง คนปฏิบัติเขาทำสมาธิ ทำ สมณะของใจ “มันไม่ใช่มรรคไม่ใช่ผล มันเป็นสมณะ มันไม่มีปัญญา”...นี่ศึกษาไว้เอามาเสียดสี กัน

แต่กรรมฐานเราปฏิบัติเพื่อหัวใจของเรา ปฏิบัติเพื่อความมั่นคงของใจของเรา ถ้าใจมัน มั่นคงขึ้นมา ฟังเทศน์รู้หมดนะ คนทำสมาธิได้ เวลาฟังครูบาอาจารย์ท่านเทศน์เรื่องสมาธิ ถ้า

ท่านไม่เป็น ท่านพูดผิดหมด ไอ้คนเป็นฟังออก ยิ่งขึ้นสู่มรรคสู่ผลนะ ฟังออกหมด คนเป็นมันฟังออก ทางที่เดิน ทางที่เราเดินมา ทางเข้าบ้านเรา เราเดินเข้าออกทุกวัน แล้วคนมาอธิบายทางเดิน เข้าบ้านเราออกบ้านเรา เขาจะรู้ดีกว่าเราไหม ถ้าคนไม่เคยเข้าบ้านเราออกบ้านเรามันจะบอกทางเข้าบ้านเราได้ไหม

มรรคผลมันคือทางเข้าบ้านไง มรรคคือวิธีการ ผลคือถึงขั้นตอนของมัน ทางเข้าบ้านเรา เราเดินเข้าบ้าน ประตูบ้านเรา เราเข้าเราออกอยู่ ใครมันจะรู้ดีไปกว่าเรา แล้วถ้าคนมาบอกว่า ประตูบ้านเราเป็นอย่างนั้น เข้าออกอย่างนั้น เราอึ้งไหม เราอึ้งเราทิ้งไปเลย...ใช่ เออ! คนคนนี้เข้าประตูเดียวกับเรา คนคนนี้เคยเข้าบ้านเรา วิธีการนะ อริยสังขามีหนึ่งเดียว การปฏิบัติมีหนึ่งเดียว ความจริงมีหนึ่งเดียว

นี่ไง เราบอกว่าทุกคนอยากเป็นคนฉลาด ฉลาดทางโลก เราก็ฉลาดเพื่อทันสมัยสังคม ฉลาดเพื่อมีที่ยืนในสังคม ถ้าฉลาดทางธรรม คือฉลาดรู้เท่าทันอารมณ์ตัวเอง รู้เท่าทันจิต รู้เท่าทันกิเลส ตัณหาความทะยานอยาก มันรู้เท่าที่นี้ไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่า “อย่าดูถูกความนิ่งอยู่ของพระอริยเจ้า” พระอริยเจ้ารู้จริงด้วย แล้วพูดออกไป พูดให้คนตาบอดฟังมันไม่รู้เรื่อง แล้วพูดไปทำไม ก็เลยนิ่งไง แต่ไอ้พวกเรา ไอ้พวกหมาเห่ามันชอบเห่า มันชอบอวด ชอบอวดรู้ แต่ความจริงพระอริยเจ้าท่านยิ่งรู้มากท่านยิ่งนิ่ง นิ่งเพราะอะไร

เพราะกิริยาอย่างนี้โลกไม่มี คนที่เห็นมรรคเห็นผลจริงอย่างน้อยต้องเป็นโสดาบัน แล้วในโลกนี้มีโสดาบันเยอะไหม มันมีแต่โสดาตราสังข์ มีตัวแทนจำหน่ายทั่วประเทศ การปฏิบัติที่มีตัวแทนจำหน่ายทั่วประเทศเลย จะเอาโสดาไปไหนก็ได้

แต่ถ้าเป็นมรรคเป็นผล มันจะมีความรู้จริงของมัน มันจะนิ่งอยู่ในใจของมัน เพราะโลกเขาไม่รู้กับเรา เราไม่ใช่สินค้าที่จะกระจายสินค้าแบบโสดาที่เขากระจายทั่วประเทศ ไอนั้นเขาเอาไว้กินเป็นอาหาร แต่ธรรมเอาไว้ในหัวใจ เพื่อประโยชน์กับใจดวงนี้ เอวัง